

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15.3.2017, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Hubáčkové a soudců JUDr. Dušana Pašky a JUDr. Petra Brauna, **odvolání obžalovaných PaedDr. M. V.**, nar. xxx a **J. K.**, nar. xxx, podaná proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8.12.2016 sp.zn. 67T 71/2016 a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), f) tr.řádu se napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr.řádu se znovu rozhoduje tak, že

Obžalovaní

1. PaedDr. M. V. ,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx

2. J. K. ,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, adresa pro účely doručování xxx

jsou vinní, že

obžalovaný **J. K.** jako náměstek ministra školství, mládeže a tělovýchovy, tedy jako vedoucí zaměstnanec Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále také jako „MŠMT“), se sídlem v Praze 1, Karmelitská 7, který odpovídal za činnost jím řízených útvarů zařazených do skupiny pro podporu sportu a mládeže, mimo jiné i odboru sportu, do jehož působnosti spadalo poskytování neinvestičních dotací nestátním neziskovým organizacím, a obviněný **PaedDr. M. V.** jako ředitel odboru sportu MŠMT, tedy jako vedoucí zaměstnanec základního organizačního stupně řízení a rozhodování, který odpovídal za činnost tohoto odboru náměstkovi ministra skupiny pro podporu sportu a mládeže obžalovanému **J. K.**, ve snaze dosáhnout neoprávněného vyplacení neinvestiční dotace občanskému sdružení European

Medicine Association, o.s. (nyní European Medicine Association, z.s.; dále také jako „EMA“), IČ: 26577003, tehdy se sídlem Liberec 25, Šimonovice, K Olympii 44 (nyní Praha 8 – Libeň, Braunerova 563/7) ve výši 4.500.000,- Kč, ačkoliv žádost tohoto občanského sdružení o neinvestiční dotaci nesplňovala dotační podmínky, postupovali tak, že

obžalovaný **J. K.** poté, co mu byla nezjištěným způsobem předána či doručena v blíže nezjištěný den, nejdříve však dne 30.8.2012, žádost občanského sdružení EMA o poskytnutí neinvestiční státní dotace z programu V, která byla datována ke dni 30.8.2012, v níž toto občanské sdružení požádalo o poskytnutí dotace ve výši 4.750.000,- Kč na projekt popsany jako propagace sportu s návazností aktivního zapojení co největšího počtu obyvatel Libereckého kraje do sportovních aktivit podporujících zdravý životní styl, který měl být jednodenní akcí, na níž se bude podporovat sport, resp. propagovat pozitivní přínos sportu a možnosti sportovních příležitostí v regionu, přičemž celkové náklady na tuto akci měly činit vč. požadované dotace částku ve výši 8.400.000,- Kč, a jako příloha této žádosti byla mimo jiné připojena ověřená kopie stanov zmíněného občanského sdružení ze dne 24.11.2008 s ověřovací doložkou ze dne 3.9.2012 obsahující 6 okruhů činnosti a cílů tohoto občanského sdružení, avšak ani jedna z činností a cílů se netýkala provozování sportovní činnosti, předal za účelem kladného vyřízení tuto žádost **PaedDr. M. V.**, který zpracoval materiál označený jako Mimořádné záležitosti – Změnové řízení ke dni 20.11.2012, část 6, č. MŠMT-50508/2012-50, v němž mimo jiné doporučil akceptovat požadavek občanského sdružení EMA o dotační podporu, a to ve výši 4.500.000,- Kč z programu V, a tento materiál předložil s referátníkem dne 28.11.2012 ke schválení tehdejšímu ministrovi školství mládeže a tělovýchovy prof. PhDr. Petru Fialovi, Ph.D., LL.M., který jej schválil dne 29.11.2012, obžalovaný **J. K.**, který byl na základě materiálu nazvaného Rozdělení státního rozpočtu 2012 v oblasti sportu – výdajový okruh: Všeobecná sportovní činnost pod č.j. MŠMT-7734/2015-50 ze dne 6.3.2012 zmocněn k provádění a schvalování změn u vyhlášených dotačních programů výdajového okruhu „Všeobecné sportovní činnosti“ pro rok 2012 při nepřekročení celkového finančního objemu rozpočtu výdajového okruhu s omezením až do výše 10 mil. Kč na akci, zároveň doporučil ministrovi tento materiál schválit, následně obžalovaný **J. K.** provedl jako příkazce operace tzv. předběžnou řídicí kontrolu před přijetím závazku č. 15558/12-16, o níž sepsal dne 29.11.2012 záznam, v němž stvrdil, že navrhované operace – poskytnutí dotace mimo jiné občanskému sdružení EMA – prověřil z hlediska věcné správnosti a úplnosti podkladů, dodržení kritérií hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti, jakož i souladu operace s právními předpisy a vnitřními předpisy MŠMT, a poté vydal, resp. podepsal dne 5.12.2012 rozhodnutí č. 502012_5_083 o poskytnutí neinvestiční dotace občanskému sdružení EMA ve výši 4.500.000,- Kč, na jehož základě byla tomuto sdružení uvedená částka vyplacena, a to

ačkoliv žádost občanského sdružení EMA o poskytnutí neinvestiční dotace nesplňovala základní podmínky stanovené v zásadách MŠMT pro poskytování takovéto dotace, o čemž oba obžalovaní věděli a navíc na to byli upozorněni xxx Bc. J. Ž., které bylo přiděleno k vypracování rozhodnutí o poskytnutí této dotace a která upozornila obžalované na absenci požadovaného předmětu činnosti ve stanovách občanského sdružení EMA, na což obžalovaný **J. K.** za přítomnosti obžalovaného **PaedDr. M. V.** reagoval tak, že rozhodnutí o poskytnutí dotace má jmenovaná přesto připravit a to na jeho zodpovědnost, obžalovaný **PaedDr. M. V.** tak neměl předkládat žádost o dotaci ke schválení a obžalovaný **J. K.** neměl doporučit schválení žádosti a následně neměl rozhodnout o poskytnutí požadované dotace, ale naopak byli povinni tuto žádost občanského sdružení EMA vyřadit, neboť:

občanské sdružení EMA nebylo nestátní a neziskovou organizací s celostátní působností a neorganizovalo pravidelnou organizovanou sportovní činnost, přitom podle Zásad programu V – organizace sportu evidovaných u MŠMT pod čj. 21 459/2011-50_P-5 byla podpora

z tohoto programu zaměřena na plnění sportovní, organizační a obsahové činnosti jednotlivých nestátních a neziskových organizací s celorepublikovou působností, které mají ve svých stanovách hlavní předmět činnosti realizaci sportovní činnosti, přičemž občanské sdružení EMA předložilo k žádosti o poskytnutí neinvestiční dotace shora zmíněné stanovy ze dne 24.11.2008, v nichž nebylo jako jeden z předmětů činnosti či cílů občanského sdružení uvedeno provozování organizované sportovní činnosti, a rovněž nebylo sportovním svazem, ačkoliv dle aktualizace „Zásad programů Státní podpory sportu pro období 2012-2014“ vedeným u MŠMT pod č.j. 21 459/2011-50 bylo cílem Programu V – Organizace sportu podpora organizace sportu, zejména prostřednictvím národních sportovních svazů vč. zabezpečení organizace sportu na úrovni ústředí, krajů, regionů, měst, obcí a samotných sportovních oddílů, navíc podle pokynů pro předkládání žádostí o neinvestiční prostředky z programu V – Organizace sportu vedených u MŠMT pod č.j. 18 813/2011-50 měla být tato podpora zaměřena na plnění sportovní, organizační a obsahové činnosti zejména nestátních a neziskových organizací v souladu se zákonem č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, s cílem zabezpečit sportovní činnosti členů občanských sdružení, přičemž žadatelem o podporu z tohoto programu mohly být pouze organizace s celostátní působností, zajišťující pravidelnou, organizovanou sportovní činnost, avšak občanské sdružení těmito kritériím nevyhovovalo, neboť ze žádosti o poskytnutí dotace nelze jakkoliv odvodit, že v době podání žádosti bylo činné v různých regionech ČR v oblasti organizování sportovní činnosti, zároveň se z žádosti o dotaci podávalo, že příjmy, výdaje a výše daně podle posledního daňového přiznání tohoto občanského sdružení činily 0,- Kč, čímž toto občanské sdružení deklarovalo, že fakticky nevykonávalo žádnou činnost a nemohlo zajišťovat pravidelnou, organizovanou sportovní činnost, nadto již samotná akce, na níž byla požadována dotace – jednodenní akce v Libereckém kraji – a která měla představovat fakticky jedinou občanským sdružením tvrzenou aktivitu v oblasti organizování sportovní činnosti v kontextu členské základny nedosahující ani 10 členů, nulových příjmů a výdajů občanského sdružení a nulové aktivity tohoto sdružení na poli organizování sportovní činnosti na území České republiky nemohla zajistit občanskému sdružení splnění požadavku v podobě zajišťování pravidelné, organizované sportovní činnosti,

čímž nepostupovali s odbornou péčí a svým jednáním porušili při hospodaření s majetkem státu povinnost uloženou v § 14 a § 47 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, využívat majetek, v tomto případě peněžní prostředky státu, účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností, současně se svým jednáním dopustili porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. a), f) zák. č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 45 odst. 2 tohoto zákona, neboť byli povinni plnit určené úkoly nejehospodárnějším způsobem, a dále porušili ust. § 301 písm. d) a ust. § 302 písm. f, g) zák. č. 262/2006 Sb. zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, dle kterých byli povinni řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a coby vedoucí zaměstnanci zabezpečovat dodržování právních a vnitřních předpisů a zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele, přičemž pokud by postupovali v souladu se svými povinnostmi a řádně posoudili a vyhodnotili podanou žádost občanského sdružení European Medicine Association, o.s., (EMA) o zmíněnou dotaci, pak by nemohlo být poskytnutí dotace schváleno a peněžní prostředky být tomuto sdružení vyplaceny a obžalovaný **J. K.** při vědomí o nesplněných podmínkách ze strany občanského sdružení EMA využil svůj zásadní vliv na rozhodnutí o schválení požadované dotace, který vyplýval z jeho pracovního zařazení a vedoucí funkce, a cíleně prosadil schválení žádosti o neinvestiční dotaci a její vyplacení žadateli a přitom věděl, že při dodržení řádného postupu a přezkoumání žádosti o neinvestiční dotaci by dotace nebyla

schválena a vyplacena a tedy věděl, že vyplacením dotace získá občanské sdružení neoprávněný prospěch ve výši vyplacené dotace, a tímto jednáním způsobil škodu České republice zastoupené Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, v celkové výši 4.500.000,- Kč,

t e d y :

- oba obžalovaní společným jednáním porušili podle zákona jim uloženou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek, tento čin spáchali jako osoby, které měly zvláště uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného a tím jinému způsobili značnou škodu,
- obžalovaný J. K. sám vykonával jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému škodu a jinému neoprávněný prospěch svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, a tím opatřil jinému značný prospěch a způsobil značnou škodu,

č í m ž s p á c h a l i

obžalovaný PaedDr. M. V.

přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr. zákoníku podle § 23 tr.zákoníku

obžalovaný J. K.

jednak přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr. zákoníku podle § 23 tr.zákoníku

jednak zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. f) tr. zákoníku,

a o d s u z u j í s e

obžalovaný PaedDr. M. V.

podle § 220 odst. 2 tr. zákoníku za **k trestu odnětí svobody v trvání 1 /jednoho/ roku.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon uloženého **trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 /dvou / let.**

obžalovaný J. K.

podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 /tří/ let.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon uloženého **trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 /čtyř/ let.**

Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému **ukládá přiměřená povinnost**, aby dle svých sil nahradil způsobenou škodu.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu vedoucích funkcí ve veřejné správě, s nimiž je spojena správa nemovitého i movitého majetku a to na dobu 4 (čtyř) let.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému J. K. ukládá povinnost, aby uhradil poškozené České republice zastoupené Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, majetkovou škodu ve výši 4,500.000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn. 67T 71/2016 ze dne 8.12.2016 byli obžalovaní PaeDr. M. V., nar. xxx a J. K., nar. xxx, uznáni vinnými jednak přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a jednak zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) tr.zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a byli odsouzeni: obžalovaný PaeDr. M. V. podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let. Podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost, ale dle svých sil nahradil způsobenou škodu. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku obžalovanému byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu vedoucích funkcí ve veřejné správě, s nimiž je spojena správa nemovitého i nemovitého majetku a to na dobu tří let. Obžalovaný J. K. byl odsouzen podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let. Podle § 82 odst. 2 tr.zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost, aby dle svých sil nahradil způsobenou škodu. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen i trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu vedoucích funkcí ve veřejné správě, s nimiž je spojena správa nemovitého i movitého majetku a to na dobu šesti let. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovaným uložena povinnost, aby společně a nerozdílně uhradili poškozené České republice zastoupené Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, majetkovou škodu ve výši 4.500.000 Kč.

Podle skutkových zjištěn soudu prvního stupně obžalovaní (přímá citace rozsudku soudu prvního stupně) obžalovaný J. K. jako náměstek ministra školství, mládeže a tělovýchovy, tedy jako vedoucí zaměstnanec Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále také jako „MŠMT“), se sídlem v Praze 1, Karmelitská 7, který odpovídal za činnost jím řízených útvarů zařazených do skupiny pro podporu sportu a mládeže, mimo jiné i odboru sportu, do jehož působnosti spadalo poskytování neinvestičních dotací nestátním neziskovým organizacím, a obviněný PaeDr. M. V. jako ředitel odboru sportu MŠMT, tedy jako vedoucí zaměstnanec základního organizačního stupně řízení a rozhodování, který odpovídal za činnost tohoto odboru náměstkovi ministra skupiny pro podporu sportu a mládeže obžalovanému J. K., v úmyslu dosáhnout neoprávněného vyplacení neinvestiční dotace občanskému sdružení European Medicine Association, o.s. (nyní European Medicine Association, z.s.; dále také jako „EMA“), IČ: 26577003, tehdy se sídlem Liberec 25, Šimonovice, K Olympii 44 (nyní Praha 8 – Libeň, Braunerova 563/7) ve výši 4.500.000,- Kč, ačkoliv žádost tohoto občanského sdružení o neinvestiční dotaci nesplňovala dotační podmínky, a takto konkrétně: obžalovaný J. K. poté, co mu byla nezjištěným způsobem předána či doručena v blíže nezjištěný den, nejdříve však dne 30.8.2012, žádost občanského sdružení EMA o poskytnutí neinvestiční státní dotace z programu V, která byla datována ke dni 30.8.2012, v níž toto občanské sdružení požádalo o poskytnutí dotace ve výši 4.750.000,- Kč na projekt popsáný jako propagace sportu s návazností aktivního zapojení co největšího počtu obyvatel Libereckého kraje do sportovních aktivit podporujících zdraví životní styl, který měl být jednodenní akcí, na níž se bude podporovat sport, resp. propagovat pozitivní přínos sportu a možnosti sportovních příležitostí v regionu, přičemž celkové náklady na tuto akci měly činit vč. požadované dotace částku ve výši 8.400.000,- Kč, a jako příloha této žádosti byla mimo jiné připojena ověřená kopie stanov zmíněného občanského sdružení ze dne 24.11.2008 s ověřovací doložkou ze dne 3.9.2012 obsahující 6 okruhů činnosti a

cílů tohoto občanského sdružení, avšak ani jedna z činností a cílů se netýkali provozování sportovní činnosti, předal za účelem kladného vyřízení tuto žádost PaedDr. M. V., který zpracoval materiál označený jako Mimořádné záležitosti – Změnové řízení ke dni 20.11.2012, část 6, č. MŠMT-50508/2012-50, v němž mimo jiné doporučil akceptovat požadavek občanského sdružení EMA o dotační podporu, a to ve výši 4.500.000,- Kč z programu V, a tento materiál předložil s referátníkem dne 28.11.2012 ke schválení tehdejšímu ministrovi školství mládeže a tělovýchovy prof. PhDr. Petru Fialovi, Ph.D., LL.M., který jej schválil dne 29.11.2012, obžalovaný J. K., který byl na základě materiálu nazvaného Rozdělení státního rozpočtu 2012 v oblasti sportu – výdajový okruh: Všeobecná sportovní činnost pod č.j. MŠMT-7734/2015-50 ze dne 6.3.2012 zmocněn k provádění a schvalování změn u vyhlášených dotačních programů výdajového okruhu „Všeobecné sportovní činnosti“ pro rok 2012 při nepřekročení celkového finančního objemu rozpočtu výdajového okruhu s omezením až do výše 10 mil. Kč na akci, zároveň doporučil ministrovi tento materiál schválit, následně obžalovaný J. K. provedl jako příkazce operace tzv. předběžnou řídicí kontrolu před přijetím závazku č. 15558/12-16, o níž sepsal dne 29.11.2012 záznam, v němž stvrdil, že navrhované operace – poskytnutí dotace mimo jiné občanskému sdružení EMA – provedl z hlediska věcné správnosti a úplnosti podkladů, dodržení kritérií hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti, jakož i souladu operace s právními předpisy a vnitřními předpisy MŠMT, a poté vydal, resp. podepsal dne 5.12.2012 rozhodnutí č. 502012_5_083 o poskytnutí neinvestiční dotace občanskému sdružení EMA ve výši 4.500.000,- Kč, na jehož základě byla tomuto sdružení uvedená částka vyplacena, ačkoliv žádost občanského sdružení EMA o poskytnutí neinvestiční dotace nesplňovala základní podmínky stanovené v zásadách MŠMT pro poskytování takovéto dotace, o čemž oba obžalovaní věděli a navíc na to byli upozorněni referentem xxx Bc. J. Ž., které bylo přiděleno k vypracování rozhodnutí o poskytnutí této dotace a která upozornila obžalované na absenci požadovaného předmětu činnosti ve stanovách občanského sdružení EMA, na což obžalovaný J. K. za přítomnosti obžalovaného PaedDr. M. V. reagoval tak, že rozhodnutí o poskytnutí dotace má jmenovaná přesto připravit a to na jeho zodpovědnost, obžalovaný PaedDr. M. V. tak neměl předkládat žádost o dotaci ke schválení a obžalovaný J. K. neměl doporučit schválení žádosti a následně neměl rozhodnout o poskytnutí požadované dotace, ale naopak byli povinni tuto žádost občanského sdružení EMA vyřadit, neboť:

občanské sdružení EMA nebylo nestátní a neziskovou organizací s celostátní působností a neorganizovalo pravidelnou organizovanou sportovní činnosti, přitom podle Zásad programu V – organizace sportu evidovaných u MŠMT pod č.j. 21 459/2011-50_P-5 byla podpora z tohoto programu zaměřena na plnění sportovní, organizační a obsahové činnosti jednotlivých nestátních a neziskových organizací s celorepublikovou působností, které mají ve svých stanovách hlavní předmět činnosti realizaci sportovní činnosti, přičemž občanské sdružení EMA předložilo k žádosti o poskytnutí neinvestiční dotace shora zmíněné stanovy ze dne 24.11.2008, v nichž nebylo jako jeden z předmětů činnosti či cílů občanského sdružení uvedeno provozování organizované sportovní činnosti, a rovněž nebylo sportovním svazem, ačkoliv dle aktualizace „Zásad programů Státní podpory sportu pro období 2012-2014“ vedeným u MŠMT pod č.j. 21 459/2011-50 bylo cílem Programu V – Organizace sportu podpora organizace sportu, zejména prostřednictvím národních sportovních svazů vč. zabezpečení organizace sportu na úrovni ústředí, krajů, regionů, měst, obcí a samotných sportovních oddílů, navíc podle pokynů pro předkládání žádostí o neinvestiční prostředky z programu V – Organizace sportu vedených u MŠMT pod č.j. 18 813/2011-50 měla být tato podpora zaměřena na plnění sportovní, organizační a obsahové činnosti zejména nestátních a neziskových organizací v souladu se zákonem č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, s cílem zabezpečit sportovní činnosti členů občanských sdružení, přičemž žadatelem o podporu z tohoto programu mohly být pouze organizace s celostátní působností, zajišťující pravidelnou, organizovanou sportovní činnost, avšak občanské sdružení těmito kritériím nevyhovovalo, neboť ze žádosti o poskytnutí dotace nelze jakkoliv odvodit, že v době podání žádosti bylo činné v různých regionech ČR v oblasti organizování sportovní činnosti, zároveň se z žádosti o dotaci podávalo, že příjmy, výdaje a výše daně podle posledního daňového přiznání tohoto občanského sdružení činily 0,- Kč, čímž toto občanské sdružení deklarovalo, že fakticky nevykonávalo žádnou činnost a nemohlo zajišťovat pravidelnou, organizovanou sportovní činnost, nadto již samotná akce, na niž byla požadována dotace – jednodenní akce v Libereckém kraji – a která měla představovat fakticky jedinou občanským sdružením tvrzenou aktivitu v oblasti organizování sportovní činnosti v kontextu členské základny nedosahující ani 10 členů, nulových příjmů a výdajů občanského sdružení a nulové aktivity tohoto sdružení na poli organizování sportovní činnosti na území České republiky nemohla zajistit občanskému sdružení splnění požadavku v podobě zajišťování pravidelné, organizované sportovní činnosti,

čímž nepostupovali s odbornou péčí a svým jednáním porušili při hospodaření s majetkem státu povinnost uloženou v § 14 a § 47 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, využívat majetek, v tomto případě peněžní prostředky státu, účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností, současně se svým jednáním dopustili porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. a), f) zák. č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 45 odst. 2 tohoto zákona, neboť byli povinni plnit určené úkoly nejhospodárnějším způsobem, a dále porušili ust. § 301 písm. d) a ust. § 302 písm. f, g) zák. č. 262/2006 Sb.

zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, dle kterých byli povinni řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a coby vedoucí zaměstnanci zabezpečovat dodržování právních a vnitřních předpisů a zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele, přičemž pokud by postupovali v souladu se svými povinnostmi a řádně posoudili a vyhodnotili podanou žádost občanského sdružení European Medicine Association, o.s., o zmíněnou dotaci, pak by nemohlo být poskytnutí dotace schváleno a peněžní prostředky být tomuto sdružení vyplaceny, obžalovaní však při vědomí o nesplněných podmínkách ze strany občanského sdružení EMA využili svůj zásadní vliv na rozhodnutí o schválení požadované dotace, který vyplýval z jejich pracovního zařazení a vedoucích funkcí, a cíleně prosadili schválení žádosti o neinvestiční dotaci a její vyplacení žadateli a přitom věděli, že při dodržení řádného postupu a přezkoumání žádosti o neinvestiční dotaci by dotace nebyla schválena a vyplacena a tedy věděli, že vyplacením dotace získá občanské sdružení neoprávněný prospěch ve výši vyplacené dotace, a tímto jednáním způsobili škodu České republice zastoupené Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, v celkové výši 4.500.000,- Kč.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě oba obžalovaní prostřednictvím svých obhájců odvolání, která následně doplnili.

Obžalovaný PaeDr. M. V. ve svých odvolacích námitkách uvedl, že odvolání směřuje do všech výroků napadeného rozsudku. Předmětný rozsudek má dle odvolatele vady, zejména pokud jde o nejasnost a neúplnost skutkových zjištění a dále proto, že se soud prvního stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci. Rovněž tak důkazy byly vyhodnoceny nesprávně, v rozporu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr.řádu a jednostranně, pouze v neprospěch obžalovaného. Nesprávně byl zamítnut i návrh obžalovaného na doplnění dokazování výsledkem svědků – pracovníků Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Soud postupoval nedbaje zásady *in dubio pro reo*. V tomto smyslu odkázal odvolatel nikoliv pouze na trestní řád, ale i na Listinu a Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a judikaturu Ústavního a Nejvyššího soudu ČR. Především soud prvního stupně hodnotil celkovou situaci, která vedla k poskytnutí předmětné neinvestiční dotace *ex post* při znalosti skutečností, které v inkriminované době nemohl znát obžalovaný a nelze mu tedy takovýto postup klást za vinu. Běžnou praxí na MŠMT bylo rozhodování na základě žádosti a jejích příloh bez zjišťování dalších skutečností. Odvolatel poté poukazuje na nevyřešenou otázku tzv. „celostátní působnosti“, který nebyl nikdy v žádném dokumentu definován s tím, že v daném případě se mělo jednat o pilotní projekt sestávající z více připravovaných akcí, kdy právě vyvrcholením těchto akcí měla být samotná akce *Život je sport*. Přípravné akce se však měly odehrávat i mimo liberecký region. V metodice MŠMT č. 18813/2011 není taxativní výčet sdružení a spolků s celostátní působností. Soud jednostranně dospěl k závěru o tom, že EMA neměla celostátní působnost. Dále odvolatel poukazuje především na otázku absence sportovní činnosti jako hlavního předmětu činnosti ve stanovách tehdy občanského sdružení, nyní zapsaného spolku EMA. K tomu obžalovaný namítá, že doložením, že tato podmínka byla splněna, je právě doplnění stanov občanského sdružení EMA ze dne 20.4.2012, kdy byl přidán bod č. 7 a v článku nazvaném cíle sdružení byl text rozšířen o „zajišťování a pořádání sportovních akcí zaměřených na zdravotní prevenci civilizačních chorob“. Zdůraznil pak, že ve smyslu ustanovení zák. č. 83/1990 Sb. o sdružování občanů podle tehdy platných předpisů stačilo ke změně stanov, resp. k účinkům změny stanov to, že vlastní schválení změny předmětným občanským sdružením proběhlo. To, že skutečnost o změně stanov byla dána na vědomí tehdy občanská sdružení zaštiťujícím orgánem, tedy Ministerstvu vnitra, nemělo žádný významný charakter v tomto smyslu. Jednalo se ryze o charakter pořádkový. Odvolatel má tedy za to, že došlo k řádné změně stanov tohoto sdružení a ke včasné změně. Odvolatel PaeDr. V. poté poukazuje na nesprávné závěry soudu prvního stupně stran doručení předmětné žádosti na ministerstvo, kdy soud nezval v úvahu výpověď svědka Mgr. S. z hlavního líčení dne 22.11.2016, který uvedl, že u mimořádných žádostí se termíny

neuváděly. Nevyloučil možnost osobního doručení žádosti bez toho, aby musela projít podatelnou. V tomto smyslu zdůraznil odvolatel neobjektivnost postupu soudu prvního stupně. Dále pak poukázal na rozpor mezi písemným protokolem u hlavního líčení konaného dne 25.10.2016 a zvukovým záznamem ze stejného líčení, kdy obžalovaný V. trvá na tom, že uvedl, že viděl změnu předmětných stanov. Vzhledem k nepřesné protokolaci jeho výpovědi soud nesprávně hodnotil jeho výpověď, ze které vyplynulo, že byt' neviděl stanovy celé, viděl jejich změnu, kdy následně splňovaly podmínku sportovní činnosti a není vyloučeno, že následně mohly být tyto změněné stanovy ztraceny ze spisu, když se spis předával NKÚ, který prováděl na ministerstvu kontrolu a to i s poukazem na to, že tomuto orgánu se předávalo více různých spisů. Odvolatel poté znevěrohodnil výpověď svědkyně Bc. J. Ž. tím, že její výpověď je v rozporu s výpověďmi ostatních svědků i obžalovaných, neboť popisuje proces schvalování žádostí o dotace jinak než tomu ve skutečnosti bylo, kdy obžalovaný dospěl k závěru, že toto jmenovaná učinila proto, že následně nekontrolovala vyúčtování předmětu dotace. Odvolatel tvrdí, že nevěrohodně vyznívá i to, že o absenci řádných stanov měla svědkyně hovořit s obžalovaným K. za přítomnosti obžalovaného V. v kanceláři obžalovaného V., když svědkyně byla v pozici řadové referentky a do přímého styku s náměstkem ministra prakticky nepřicházela jinak než při případných účastech na poradách. Odvolatel rovněž poukázal na způsob výslechu svědkyně Ž. při hlavním líčení dne 22.11.2016 formou výslechu telefonem z jiné místnosti vzhledem k tvrzení jmenované o tom, že by psychicky účast v místnosti jednací síně nesnesla, kdy má za to, že výslech této svědkyně nebyl proveden v souladu s trestním řádem. Dále poté poukazuje odvolatel na to, že z jeho strany nedošlo k naplnění subjektivní stránky žalovaných trestných činů, kdy soud označil jeho jednání za lhostejné, přitom však dovodil jeho úmyslné zavinění. Odvolatel zdůraznil, že sama lhostejnost ve vztahu k následku nestačí k naplnění volní složky nepřímého úmyslu a přitom odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 301/98 ze dne 26.3.1999, IV. ÚS 433/02 ze dne 1.4.2004. Dle názoru odvolatele soud dostatečně nedoložil, na základě čeho měl mít obžalovaný plné vědomí o nedostacích žádosti, když dle tvrzení soudu právě Ž. poukázala toliko na jediný nedostatek ve stanovách občanského sdružení a tento byl napraven. Dle odvolatele byl nedostatek řádných stanov odstraněn, změněné stanovy mu K. byly předloženy k nahlédnutí a o žádných dalších nedostacích nebyl ze strany Ž. informován a má za to, že u něho nelze shledat ani nepřímý úmysl, neboť závěry o zavinění nesmějí být povahy jakýchsi presumpcí. Rozebírá poté problematiku úmyslu přímého, nepřímého a nedbalosti a v souvislosti s tím poukazuje na to, že soud nezvážil zásadu subsidiarity trestní represe a eventuální jiný možný postih nikoliv na hranici trestní odpovědnosti. Odkazuje poté na rozhodnutí Ústavního soudu III. ÚS 2278/2007 ze dne 5.8.2010.

V souvislosti s nesouhlasem obžalovaného stran jeho viny nesouhlasí přirozeně ani s rozhodnutím vytýkaným jednáním a vznikem škody. Obžalovaný má za to, že Ministerstvo školství mládeže a tělovýchovy požadovalo navrácení předmětné dotace na občanském sdružení, nyní zapsaném spolku EMA a nelze tedy tuto škodu požadovat na obžalovaném. Rovněž tak nebylo vzato v úvahu, že jsou trestně stíhány osoby, které byly vyslechnuty jako svědci a to P. a S. v souvislosti se vzniklou škodou.

V podstatě ve stejném smyslu obžalovaný ve shodě odvolání doplnil a u veřejného zasedání na tomto setrval poté, když vysvětlil po svém doslechu před soudem odvolacím otázku nepřesné protokolace jeho vyjádření se k doplnění stanov občanským sdružením, nyní zapsaným spolkem EMA. Zdůraznil opětovně zejména špatné posouzení subjektivní stránky jednání obžalovaného a navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí v případě, že nebude obžalovaný zproštěn obžaloby soudem odvolacím.

Pokud jde o odvolací námitky obžalovaného J. K., který se veřejného zasedání před soudem odvolacím nezúčastnil, svoji účast omluvil a žádal výslovně cestou své právní zástupkyně, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti, uvedl tento především, že jeho odvolání směřuje do všech výroků napadeného rozsudku. Odvolatel označil závěry soudu prvního stupně v mnoha směrech za naprostou fabulaci nezakládající se na provedených důkazech, kdy on v žádném případě nepochybil ve vztahu k žádosti European Medicine Association, o.s. i přidělení dotace. Jeho postup nemá v žádném případě charakter trestné činnosti, vyloučeno je úmyslné jednání, natož úmysl přímý, i když přišel v určitých stádiích jednání do styku s dotačním řízením pro toto občanské sdružení, nyní zapsaný spolek EMA. Nemá žádný bližší vztah k žádným osobám ve vztahu k tomuto občanskému sdružení a má za to, že zde nebyly takové nedostatky, které by bránily vyhovět této žádosti. Závěry soudu o jeho nestandardním jednáním v tomto případě považuje za nesprávné. V tomto smyslu je obsahově odvolání obžalovaného K. i po jeho doplnění následně i při přednesu před odvolacím soudem shodné, kdy pravdivou skutečností je dle něho to, že předal předmětnou žádost obžalovanému V., který byl jeho podřízeným a osobou odpovědnou za činnost odboru sportu, ovšem nikoliv s nějakým pokynem ve vztahu k tomu, jak má být vyřízena. Takový pokyn V. nedal. V. pak předal žádost referentovi svědkyni Ž. k dalšímu zpracování. Jmenovaný zdůraznil, že předání žádosti na ministerstvo bylo možné různými způsoby a nebylo prokázáno, že by on již před podáním žádosti EMA o.s. jednal se zástupci tohoto sdružení či podobně, kdy tyto úvahy soudu jsou toliko neoprávněnou konstrukcí. Hodnocení důkazů soudu prvního stupně v tomto smyslu je zjevným excesem v příkrém rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.řádu. Zpětně nebylo možno zjistit cestu, jak se žádost na ministerstvo dostala, kdy dle tvrzení obžalovaného svědek M. S. nikdy neidentifikoval žádnou osobu, se kterou by na ministerstvu jednal. Odvolatel má naopak za to, že on sám jednal naprosto standardním způsobem, předal žádost podřízenému V. k dalšímu postupu, osudem této žádosti se nezabýval dále. Ž. vytkla pouze jediný nedostatek předmětné žádosti a závěr soudu o tom, že žádost EMA o.s. byla k mimořádným záležitostem zařazena jako poslední a jediná a z toho dovozený závěr o nestandardním postupu jeho osoby nemůže obstát. Předávání žádostí na ministerstvo vysvětlil i svědek P. Dále se odvolatel obšírně zabývá a vysvětluje své vědomí či nevědomí o údajných nedostatecích žádostí EMA a zdůrazňuje, že nelze mu klást za vinu, že měl nedostatky v žádosti zjistit a tuto žádost vyřadit a že to neučinil. Sám totiž co by náměstek ministra po věcné stránce nepřezkoumával ani přezkoumávat neměl, zda předmětná žádost splňuje podmínky. Nebyl to on, kdo by měl rozhodnout o případném vyřazení žádosti o dotace a to s odkazem na organizační řád MŠMT, kdy obžalovaný žádosti o dotace v rámci procesu schvalování posuzoval pouze v jejich souhrnu, kdy tvrdí, že v rámci tzv. změnového řízení ke dni 20.11.2012 bylo projednáno celkem 60 žádostí o přidělení nebo zvýšení dotace. Poukazuje na obsah tohoto materiálu, kdy právě žádost EMA z tohoto materiálu žádným způsobem nevybočovala. Takto byly posuzovány i jiné žádosti, které odvolatel vyjmenovává. Odvolatel je přesvědčen, že obsahovou znalost a přezkum jednotlivých žádostí jeho osobou není možno dovozovat ani z dokumentu označeného jako souhrnný záznam o provedení předběžné řídicí kontroly před přijetím závazku č. 15558/12-16, který obžalovaný podepsal dne 29.11.2012, ze kterého dovozuje soud prvního stupně jeho odpovědnost. V rámci tohoto materiálu se nezabýval obžalovaný toliko žádostí EMA o.s., ale více žádostmi o dotace. Nelze tedy dovodit, že obžalovaný K. znal i údajné soudem tvrzené nedostatky předmětné žádosti o dotaci ze strany občanského sdružení EMA. Nebylo jeho povinností jednotlivé žádosti přezkoumávat a vyřazovat. Dále se obžalovaný vyjadřuje k otázkám tzv. „záštitý“ projektu v srpnu 2012 a zpochybňuje svou odpovědnost v tomto smyslu. Obžalovaný nepopírá, že žádost prošla jeho rukama, kdy žádost předal spoluobžalovanému V., aby její obsah posoudil, kdy závěry soudu vzhledem k tomu, že on neměl povinnost přezkoumávat obsah jednotlivých žádostí, považuje za nelogické. Obžalovaný K. uvádí, že svědkyně Ž.

nikdy nikoho na žádný nedostatek neupozornila. Má za to, že jednoznačně vysvětlil, v jaké fázi a proč svědkyni mohl udělit pokyn k pokračování v přezkumu žádosti, kdy v té době již věděl o doplnění stanov sdružení EMA, které pak měl také skutečně k dispozici, což ještě neznamená, že by se aktivně touto žádostí jako takovou zabýval. Obžalovaný pak uvádí, že nemohl dát svědkyni ve fázi, kdy vznesla námitku, pokyn, aby připravila rozhodnutí o udělení dotace, kdy šlo pouze o interpretaci svědkyně Ž., že to má udělat na jeho zodpovědnost. Zdůrazňuje pak opakovaně, že nebylo prokázáno, že by bylo povinností obžalovaného žádost EMA jakkoliv obsahově zkoumat a posuzovat, zda tato splňuje podmínky pro udělení dotace, ale ani nebylo prokázáno, že by obžalovaný skutečně v tomto případě žádost a její nedostatky znal, resp. o nich věděl. Nemohl tedy vědomě a cíleně porušit své povinnosti stanovené zák. č. 219/2000 Sb. ani zák. č. 218/2000 Sb. a zákoník práce. Dále odvolatel rozebírá otázku tzv. celorepublikové působnosti předmětného občanského sdružení, kdy má za to, že to jsou především žadatelé o dotaci, kteří odpovídají za to, aby v žádosti byly uvedeny správné údaje a nikoliv tedy že lze z tohoto dovozovat jeho trestní odpovědnost. Odkazuje přitom na výpověď Mgr. P. Š. v tom smyslu, že ministerstvo nemá možnost objektivně zjistit, jestli žadatel uvádí ve své žádosti pravdivé údaje. Soud tuto skutečnost vůbec nezval v potaz. Dále odvolatel uvedl, že dokumenty, které v inkriminované době podmínky pro udělení dotace upravovaly, byly inkonzistentní a soud si vzal pro svůj závěr o vině pouze důkazy, které předpoklad viny obžalovaných podporovaly. Odvolatel poté poukazuje na nesprávné závěry soudu stran toho, že EMA nebyla sportovním svazem, neměla činnost v různých regionech republiky, neměla celostátní působnost, kdy dovozuje, že neexistovala žádná jednoznačná a určující definice tohoto pojmu. Má za to, že EMA rozhodně byla celostátně sportovní organizací, jejíž činnost nebyla omezena výlučně na jeden region, jednalo se o pilotní projekt Život je sport a v tomto smyslu zjevně pochybila svědkyně Ž., když tuto soudem tvrzenou činnost neobjevila. Činnost o.s. EMA byla pravidelná a organizovaná a to, že by nemohla EMA žádat o poskytnutí dotace, nebylo možno vyvodit ani ze skutečnosti, že její dosavadní příjmy a výdaje byly nulové.

Ve své podstatě odvolatel opakuje svoji obhajobu, kdy v době rozhodování o dotaci byly stanovy EMA již řádně právně a účinně změněny. Poukazuje na tehdejší úpravu zák. č. 83/1990 Sb. a sdružování občanů a má za to, že EMA splňovala objektivně všechna kritéria k tomu, aby jí dotace byla poskytnuta. I obžalovaný V. viděl stanovy z dubna 2012, byly mu K. ukázány a tuto skutečnost nemůže změnit ani to, že následně tyto změněné stanovy nebyly nalezeny. Zdůraznil pak, že evidence listin v té době vykazovala na Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy nedostatky. Trvá na tom, že změněné stanovy byly na ministerstvo doručeny a obhajoba obžalovaných v tomto smyslu nebyla nikterak vyvrácena.

Dále se obžalovaný obsáhle zabývá otázkou zavinění, vysvětluje formu úmyslu a dospívá k závěru, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný ve své pozici a v rámci výkonu funkce náměstka pro sport byl povinen přezkoumávat a ověřovat splnění dotačních podmínek jednotlivých žádostí o dotace a žádosti při jejich nesplnění vyřazovat a současně ani nebylo prokázáno, že by se kdy, byť zběžně, se žádostí EMA a jejími přílohami seznámil, tedy si byl vědom v době schvalování dotace nebo vyplácení prostředků jakýchkoliv nedostatků žádosti, které by vyplácení dotace bránily. Nelze tedy dovodit jeho úmysl a potažmo souvislosti se vznikem škody. Znovu zpochybňuje výpověď Bc. Ž. v tom smyslu, že její tvrzení, že má připravit dotaci na jeho odpovědnost, není pravdivé, resp. že jeho vyjádření přisoudila tato svědkyně nesprávně generální význam.

Poté rozebírá otázku výroku o uloženém trestu a náhradě škody, kdy vzhledem ke své nevině považuje výrok o trestu a náhradě škody za nesprávný s tím, že nebyla ani shledána příčinná souvislost mezi jeho jednáním a vznikem škody.

Navrhuje proto, aby byl obžalovaný zproštěn ve smyslu ustanovení § 226 písm. a) tr.řádu, eventuálně § 226 písm. b) tr.řádu. Připouští eventuálně toliko odpovědnost

v nedbalostní formě zavinění s tím, že pokud jde o náhradu škody, je nezbytné odkázat poškozenou organizaci na řízení občanskoprávní.

V doplnění předmětného odvolání poté opakuje jmenovaný v podstatě tytéž skutečnosti, zejména opětovně rozebírá absenci subjektivní stránky. Poukazuje na nesprávnost závěrů soudu prvního stupně ve smyslu závěrů o cíleném prosazení a schválení předmětné dotace ze strany jeho osoby. Zpochybňuje závěr soudu o tom, že žádost o dotaci ze strany občanského sdružení EMA trpěla takovými nedostatky, že bylo nezbytné ji hned vyřadit. Má za to, že oba tyto závěry jsou v rozporu s provedeným dokazováním, přitom když byly nedostatky žádosti o dotaci průběžně odstraněny zejména poté doplněním stanov, zdůrazňuje hodnocení důkazů v neprospěch obžalovaných a poukazuje na trestní stíhání osob z občanského sdružení EMA. Činí poté stejný závěr stran zproštění obžaloby, eventuálně připouští nedbalostní formu zavinění s nezbytností odkazu poškozeného v případě zproštění viny, na řízení občanskoprávní.

Stejně závěry poté učinila jeho obhájkyňe u veřejného zasedání s poukazem na absenci trestní odpovědnosti jejího klienta.

Poškozená organizace Česká republika potažmo Ministerstvo sportu, tělovýchovy a mládeže, se obsáhle vyjádřila k napadenému rozsudku a podaným odvoláním. Poškozené přísluší však toliko právo vyjádřit se ke škodě jako takové a to ve smyslu ustanovení § 246 odst. 1 písm. d) tr. řádu, neboť oprávněnou osobou k podání odvolání je poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení, avšak pouze pokud jde o otázku náhrady škody. V tomto smyslu odvolání ze strany poškozené podáno nebylo. Ve smyslu ustanovení § 247 odst. 1 tr.řádu v neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, ale poškozený toliko, pokud jde o povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení. V tomto smyslu však odvolání poškozené podáno nebylo, neboť jejího nárok byl ze strany soudu plně akceptován. Nicméně poškozená uvedla, že rozsudek považuje v tomto smyslu za správný.

Intervenující státní zástupkyňe u veřejného zasedání shledala rozsudek soudu prvního stupně správným ve všech jeho výrocích. Odkázala na jeho věcnou správnost a správné úvahy a hodnocení důkazů, na základě kterých soud k závěrům o vině, trestu a náhradě škody dospěl.

Městský soud v Praze jako soud odvolací, z podnětu odvolání podaných oběma obžalovanými, podle § 254 odst. 1 tr.řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání a i správnost postupu řízení, které mu předcházelo a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

V tomto smyslu dospěl odvolací soud k závěrům, že soud prvního stupně vesměs opatřil veškeré dostupné důkazy, které byly nezbytně nutné k rozhodnutí, kdy odvolací soud rozsah jeho dokazování doplnil pouze okrajově, opakovaným výsledkem obžalovaného PaeDr.V. a opakovaným výsledkem svědka M. S. a provedl listinný důkaz a to čtením usnesení o zahájení trestního stíhání vůči obviněné L. S. a J. P. a to usnesení Policie ČR, KŘP Libereckého kraje, ÚO Liberec, oddělení hospodářské kriminality, Pastýřská 3, Liberec, čj. KRPL-17097-167/TČ-2015-180581 ze dne 29.11.2016, ze kterého je patrné, že shora jmenované osoby jsou trestně stíhány pro trestnou činnost právně kvalifikovanou jako dotační

podvod podle § 212 odst. 1, 2, 5 písm. c) tr.zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství podle § 23 tr.zákoníku, kdy předmětné usnesení nese datum 29.11.2016. Znovu poté provedl důkaz čtením záštity udělené obžalovaným K. k předmětné dotaci občanskému sdružení EMA tak, jak je založena na č.l. 46 trestního spisu.

V tomto smyslu je třeba uvést, že soud prvního stupně provedl důkazy téměř naprosto v dostatečném rozsahu, na základě nich dospěl ke skutkovým zjištěním, která však soud odvolací do jisté míry, byť toliko částečně korigoval ve smyslu míry zavinění jednotlivých osob, tedy obžalovaného V. a obžalovaného K. i s přihlédnutím k organizačnímu řádu Ministerstva školství, tělovýchovy a mládeže a vztahu nadřízenosti a podřízenosti mezi těmito osobami i s přihlédnutím k intenzitě jednání těchto osob v dané konkrétní věci.

Nelze však pominout, že pokud jde o hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr.řádu, odvolací soud se ve většině závěrů se závěry učiněnými soudem prvního stupně i s jeho úvahami a logickými závěry z těchto úvah vyvozenými, ztotožnil, kdy hodnocení důkazů je nepochybně doménou soudu prvního stupně. Přesto však lze obecně uvést, že dospěl k závěru o nižší míře trestní odpovědnosti obžalovaného PaeDr. M. V. ve vztahu k projednávané věci a proto rozhodl rozsudkem tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku a napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), f) tr.řádu zrušil a znovu rozhodl o vině obžalovaného M. V. pouze ve smyslu ustanovení § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) tr.zákoníku spáchaného ve spolupachatelství společně s obžalovaným J. K. a za této situace rozhodl i o uložení mírnějšího trestu vůči této osobě a současně upřesnil roli obžalovaného J. K. bez podstatných změn toliko s vypuštěním účasti obžalovaného M. V. na spáchání zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) , f) tr. zákoníku, původně ve spolupachatelství těch obou osob podle § 23 tr.zákoníku.

V tomto smyslu má totiž odvolací soud za to, že nebyla prokázána vina obžalovaného M. V. ve smyslu prokázání jeho zavinění ve formě přímého úmyslu ve vztahu ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) tr.zákoníku. Při této příležitosti došlo současně i ke změně uloženého trestu a následně i ke změně rozhodnutí o škodě tak, jak bude dále u obou obžalovaných uvedeno.

Předně má totiž odvolací soud za to, že soud prvního stupně se zcela nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, následně tedy porušil ustanovení trestního zákona při specifikaci rozsahu trestné činnosti u obžalovaného PaeDr. V. a v důsledku tohoto rozhodl nesprávně o uložení trestu a potažmo i o přiznané náhradě škody resp. okruhu osob za tuto škodu konkrétně odpovědných (§ 258 odst. 1 písm. b), c), d), f) tr.řádu) Porušení procesních předpisů neshledal, respektive neshledal zásadním způsobem vedoucím ke zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně.

Je třeba zdůraznit, že původně bylo trestní stíhání obou obžalovaných zahájeno na základě poznatků a trestního oznámení NKÚ, poznatků z provedené kontroly ze dne 6.2.2015 prováděné od 29.1.2014 do 21.8.2014 na Ministerstvu školství, tělovýchovy a mládeže. Orgány policie dne 11.12.2015 podle § 160 odst. 1 tr.řádu zahájily trestní stíhání osob a to J. K. a PaeDr. M. V. jako obviněných ze spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) tr.zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství podle § 23 tr.zákoníku v podstatě s tím, že jmenovaní při schvalování předmětné dotace pro občanské sdružení European Medicine Association nepostupovali s péčí řádného hospodáře a svým jednáním porušili povinnosti vyplývající z jejich funkcí a proto došlo k neoprávněnému vyplacení předmětné dotace (viz usnesení založené ve spise č.l.000329 a násl.). Následně bylo trestná činnost obou pachatelů při nezměněném popisu jejího rozsahu kvalifikována ještě jako zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) tr.zákoníku spáchaný ve spolupachatelství a v tomto smyslu byla také na oba obžalované podána obžaloba ze dne 28.7.2016, doručená Obvodnímu soudu pro Prahu 1 dne 1.8.2016. Součástí popisu skutku poté byla i ta část popisu skutku, která kladla obžalovaným za vinu, že

řádně neověřili ve své podstatě použití přiznaných dotačních prostředků předmětnému občanskému sdružení, což však soud prvního stupně po provedeném dokazování z popisu skutku vypustil, ač jinak ve své podstatě převzal v téměř nezměněné formě popis jednání obžalovaných dle citované obžaloby. Přitom je souběh přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) tr.zákoníku se zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku možný.

K jednotlivým odvolacím námitkám obžalovaného PaeDr. M. V. je třeba uvést, že byly shledány toliko částečně důvodnými.

Odvolání obžalovaného tedy bylo zčásti vyhověno, ne však v celém rozsahu. Nepochybné postavení obžalovaného PaeDr. M. V. jako ředitele odboru sportu MŠMT, tedy jako vedoucího zaměstnance základního organizačního stupně řízení a rozhodování odpovídajícího za činnost tohoto odboru náměstkovi ministra, skupiny pro podporu sportu a mládeže, právě obžalovanému J. K. neslo povinnosti obžalovaného spočívající v nezbytnosti opatrovat a spravovat cizí majetek, když tato povinnost mu zvláště byla uložena s tím, aby hájil zájmy předmětného ministerstva. Této odpovědnosti se jmenovaný nemůže v žádném případě zprostit. Skutečnost, jak předmětná žádost na ministerstvo ze strany o.s. EMA byla dodána, se nepodařilo bez jakýchkoliv pochybností jednoznačně ani po provedeném důsledném dokazování zjistit. Sám obžalovaný V. připustil, že tato žádost mu byla předána právě spoluobžalovaným J. K.. Právě ta skutečnost, že se nepodařilo zjistit, kde byla předmětná žádost zaevidována a ta skutečnost, že v podstatě byla předána k vyřízení obžalovaným K. obžalovanému V., svědčí o tom, že to byl s největší pravděpodobností obžalovaný K., který si byl vědom formy doručení této žádosti na ministerstvo od samého počátku. Jakkoliv se obžalovaný K. snažil vysvětlit své vyjádření v tom smyslu, že má být žádost o dotaci zpracována na jeho zodpovědnost a obžalovaný se snaží bagatelizovat toto své vyjádření, je nesporné, že s takovýmto podtextem byla předána referentce Bc. Ž.. Nelze pak nevěřit obžalovanému V., že předmětný materiál zpracoval vědom si nedostatků této žádosti o dotaci, ale po ujistění ze strany obžalovaného K. o odstranění nedostatků připojil svoji poznámku bez rozporů. Mechanické zpracování těchto podkladů za daných podmínek poté v každém případě lze hodnotit jako nepřímý úmysl obžalovaného V., nikoliv však toliko hrubou nedbalost či pouhý nedbalý výkon práce z jeho strany, neboť obžalovaný nepochybně věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení chráněného zájmu trestním zákoníkem a pro případ, že je způsobí, byl s tímto srozuměn. Eventuální úmysl tedy nelze jmenovanému v tomto smyslu upřít, každopádně však úloha obžalovaného J. K. v daném případě byla daleko závažnější a jeho činnost intenzivnější než činnost obžalovaného V.. Je však třeba rovněž poukázat na to, že obžalovaný V. jako dlouhodobý zaměstnanec příslušného ministerstva byl přirozeně dobře seznámen se všemi platnými postupy a předpisy, byť se různě v průběhu roku podmínky předmětných dotací měnily, na druhé straně však nelze popřít jeho postavení podřízenosti ve vztahu k obžalovanému J. K.. Nelze tedy akceptovat jeho odvolací námitku v tom smyslu, že důkazy byly soudem prvního stupně hodnoceny jednostranně pouze v jeho neprospěch. Rovněž tak nelze akceptovat odvolací námitku ve smyslu neprovedení dalších důkazů výslechy svědků N., D. atd., eventuálně Prof. Fialy, bývalého ministra. Nelze ani akceptovat námitku stran pomnutí zásady *in dubio pro reo* ze strany soudu prvního stupně, kdy v tomto smyslu lze uvažovat toliko o přecenění přímého úmyslu u obžalovaného ve vztahu ke zločinu ve smyslu ustanovení § 329 tr.zákoníku, kterým byl soudem prvního stupně uznán obžalovaný V. vinným. V tomto smyslu totiž dle názoru soudu odvolacího přímý úmysl obžalovaného vedoucí k tomu způsobit škodu prokázán u tohoto obžalovaného nebyl. Argument obžalovaného v tom smyslu, že soud vycházel v podstatě ze shromážděných důkazů, které měl k dispozici *ex post*, tedy že mohl hodnotit celou situaci poté, kdy ji již vyhodnotil NKÚ a byly shromážděny

výpovědi svědků a doklady, ze kterých bylo možno dovodit naprostou neoprávněnost požadavku předmětné dotace a jejího následného poskytnutí, lze akceptovat toliko zčásti a to právě ve vztahu ke shora uvedeným skutečnostem a postavení obžalovaného ve svém zaměstnání jako zkušeného pracovníka. Dle názoru soudu odvolacího problematika celostátní působnosti příslušného občanského sdružení EMA je zbytečně zveličována, kdy odvolací soud jako zásadní problém v celé žádosti a následném poskytnutí dotace o.s.EMA shledává právě v účelové změně stanov v průběhu dotačního řízení za účelem získání dotace „za každou cenu“. Přesto však rozsah působnosti zcela neznámého občanského sdružení, které ve svých stanovách v době podání žádosti nemělo sportovní činnosti vůbec zakotveno, v podstatě nemělo ani členy a působilo jaksi virtuálně, měl být řešen v podstatě až poté, kdyby nesporně bylo posouzeno postavení tohoto občanského sdružení jako oprávněného subjektu vůbec z titulu obsahu součinnosti o takovouto dotaci požádat. O tom svědčí i vývoj jednotlivých projektů a úprava jejich názvů a nemůže tedy tento vývoj omluvit ani tvrzení o pilotním projektu stávajícího občanského sdružení bez ohledu na důsledek, který je nyní znám a to ve své podstatě zneužití poskytnuté dotační částky. Jakkoliv je poukazováno obžalovaným na platný právní předpis, v té době zák. č. 83/1990 Sb. o sdružování občanů a význam schválení změny stanov ve vztahu k druhým subjektům, je přece od počátku zřejmá účelovost tohoto postupu. Přitom nelze přehlédnout, jakým způsobem byla žádost o dotaci ze strany tohoto občanského sdružení zpracovávána i za pomoci dalších osob, nepochybně i svědka M.a S., který nepopřel osobní návštěvy na ministerstvu stran dotací obecně. Nelze pak ani užít odvolací námitku v tom smyslu, že za údaje vyplněné v žádosti jsou odpovědní žadatelé, kdy právě z těchto důvodů je nezbytné, aby odpovědný orgán tyto údaje obecně řečeno „zkontroloval“.

Pokud obžalovaný V. poukazoval na nesprávnou protokolaci u hlavního líčení dne 25.10.2016, tuto situaci před soudem odvolacím vysvětlil a nelze popřít nahrávku, která je patrna z audiozáznamu. Obžalovaný V. vysvětlil, že ačkoliv viděl jenom řádek či stránku předmětných stanov, tedy jejich změny, není proč mu neuvěřit, že tuto účelovou změnu skutečně viděl, kdy však dle názoru soudu odvolacího již tato účelovost postupu občanského sdružení měla budit obezřetnost tohoto zkušeného pracovníka. V tomto smyslu lze akceptovat názor obžalovaného, že nelze s určitostí říci, zda změněné stanovy se na ministerstvu „ukázaly“ či nikoliv, kdy vůbec změnu těchto stanov a účelový postup v tomto smyslu lze již shledávat od počátku zavádějícím.

Další odvolací námitkou je vyjádření obžalovaného k výpovědi svědkyně Bc.Ž..

Pokud obžalovaný znovu poukazoval na nevěrohodnost výpovědi svědkyně Bc. J. Ž., je třeba uvést, že odvolací soud v tomto smyslu jeho výpovědi neuvěřil. Přestože svědkyně J. Ž. byla u hlavního líčení před soudem prvního stupně dne 22.11.2016 slyšena formou jakéhosi analogického výsledku ve smyslu ustanovení § 209 odst. 2 a § 55 odst. 2 tr.řádu, nelze tento ještě považovat za procesně nepoužitelný výsledek, jestliže soud vyhověl žádosti svědkyně, že by z psychologických důvodů nezvládla svoji přítomnost v jednací síni při hlavním líčení. Z trestního spisu je patrna, že jmenovaná svědkyně předložila soudu zprávu Všeobecné fakultní nemocnice v Praze o svém zdravotním stavu s doporučením lékaře, že vzhledem k chronickému onemocnění není u pacientky vhodná stresová zátěž (účast u soudního přelíčení), mohlo by dojít ke zhoršení zdravotního stavu pacientky. Z těchto důvodů následně volila předsedkyně senátu při hlavním líčení dne 22.11.2016 zřejmě specifický přístup k výsledku svědkyně, ačkoliv v tomto smyslu poznámka v protokolu o hlavním líčení chybí a tento stav lze dovodit toliko ze záznamu pořizovaného v jednací síni. Svědkyně byla poučena, nejdříve spontánně vypovídala a následně jí byly kladeny dotazy, kdy uvedla, že žádost od občanského sdružení EMA jí předal obžalovaný V.. Byla mezi mimořádnými záležitostmi, protože se jí nezdála, šla za obžalovaným V. s tím, že obsahem činnosti předmětného občanského sdružení není sportovní činnost, což bylo v podmínkách poskytnutí dotace.

Svědčce u hlavního líčení uvedla, že do kanceláře přišel zrovna i obžalovaný K., že se ho ptala na to, co s tím budou dělat, on vzal žádost do ruky, podíval se na ni, vrátil ji svědkyni a řekl jí, že to má udělat na jeho zodpovědnost, tzn. vyřídit, udělat rozhodnutí a poslat peníze. Svědkyni byly následně kladeny dotazy obhájcem obžalovaného V., doplňující dotazy předsedkyně senátu i dotazy obhájce obžalovaného K., kdy svědkyně doslovně uvedla, že obžalovaný K. řekl, aby žádost o dotaci zpracovala „na jeho zodpovědnost“.

Odvolací soud neshledává procesní pochybení v postupu soudu prvního stupně, kdy trestní právo pojem korunní svědkyně nezná, neboť všechny důkazy je třeba hodnotit jednotlivě a následně v jejich souhrnu. Nelze pak ani pominout, jak toto setkání ve své výpovědi popisoval obžalovaný K. s tím, že se snažil bagatelizovat obsah svého vyjádření směřujícího vůči této svědkyni.

Další odvolací námitka obžalovaného V. směřuje na neprokázání subjektivní stránky v jeho chování ve vztahu k oběma trestným činům, ze kterých byl obžalován a soudem prvního stupně odsouzen. V tomto smyslu se odvolací soud se závěry obžalovaného částečně ztotožňuje, neboť dle jeho názoru lze dovést v jednání obžalovaného V. toliko nepřímý úmysl ve vztahu k naplnění skutkové podstaty přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) tr.zákoníku ve spolupachatelství tak, jak již bylo shora uvedeno.

Odvolací soud však dospěl k závěru, že nelze v žádném případě dovést přímý úmysl obžalovaného V. ve vztahu k naplnění skutkové podstaty zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) tr.zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství, neboť úmysl pachatele zde musí směřovat ke způsobení škody, což nelze jednoznačně uvést. Soud prvního stupně zde poněkud unáhleně při svém hodnocení dospěl k závěru, že lhostejnost obžalovaného V. v podstatě přerostla v jeho úmyslné zavinění, kdy pominul právě specifikaci úmyslu nepřímého ve vztahu k ustanovení § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) tr.zákoníku a nemožnost dovození přímého úmyslu ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby, jak již bylo shora uvedeno. V tomto smyslu tedy odvolací námitka obžalovaného ob stojí již s poukazem na tu situaci, že takto bylo i trestní stíhání vůči jeho osobě původně zahájeno a odvolací soud nemůže nepřipomenout i určitý vztah podřízenosti obžalovaného V. vůči obžalovanému K. a určitý způsob podřízení se obžalovaného vůdčímu názoru jeho nadřízeného. Subjektivní stránka tedy ve vztahu ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr.zákoníku u obžalovaného V., dle názoru odvolacího soudu absentuje, avšak ve vztahu k porušení povinnosti při správě cizího majetku ji lze ve formě úmyslu nepřímého jednoznačně dovést. Nejedná se zde o opomenutí obžalovaného K., který si jistě byl po mnohaleté praxi a výkonu práce na příslušném odboru Ministerstva sportu, mládeže a tělovýchovy vědom své odpovědnosti, nicméně podrobil se názoru svého nadřízeného. V daném konkrétním případě poté argumentace o užití subsidiarity trestní represe ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 tr.zákoníku nemůže obstát.

Odvolatel se poté nevyjádřil k trestu, který mu byl uložen, neboť ho zřejmě považoval v souvislosti s popíráním viny za bezpředmětný a jeho vyjádření pak v rámci odvolacích námitek směřovalo toliko ke způsobené škodě a způsobu její náhrady, kdy odvolatel popíral příčinnou souvislost mezi vznikem škody a jeho zaviněním, a to i s poukazem na trestní stíhání svědků P. a S., jak již bylo shora uvedeno. V tomto smyslu se soud odvolací se závěrem obžalovaného ztotožnil. Jakkoliv jeho jednání, za které byl uznán vinným ve smyslu ustanovení § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) tr.zákoníku, ve spolupachatelství s obžalovaným J. K. má za svůj důsledek způsobení značné škody a obžalovaný si formou nepřímého úmyslu tohoto důsledku musel být vědom, nebylo jeho jednání výslovně aktivním ve smyslu předmětnou škodu způsobit. Poškozená organizace Česká republika, potažmo Ministerstvo sportu, mládeže a tělovýchovy se řádně a včas připojilo s náhradou škody k trestnímu řízení a obdobnou situaci bude muset řešit i v případě trestního stíhání osob S. a P., avšak vzhledem

ke specifické dané trestné činnosti jejímu vývoji a důsledku má odvolací soud za to, že by bylo neadekvátní náhradu škody v tomto rozsahu po obžalovaném V. požadovat, byť příčinnou souvislost mezi vznikem této škody a jednáním obžalovaného lze dovést byť nikoliv úmysl předmětnou škodu způsobit. Z tohoto důvodu i v tomto smyslu vyhověl odvolací soud odvolací námitce obžalovaného.

Odvolací soud tedy dospěl k závěru, že bylo nezbytné napadený rozsudek zrušit v celém rozsahu a pokud jde o obžalovaného PaedDr. M. V., rozhodl znovu v tom smyslu, že obžalovaného uznal vinným toliko přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) tr.zákoníku podle § 23 tr.zákoníku. Za tento přečin poté uložil obžalovanému podle § 220 odst. 2 tr.zákoníku trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku a § 82 odst. 1 tr.zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou let.

Odvolací soud vycházel z toho, že vzhledem k dosavadní bezúhonnosti jmenovaného, v podstatě před ukončením jeho celoživotní pracovní kariéry, postačí pouze výchovný postih ve smyslu ustanovení § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr.zákoníku, kdy zvolil lhůtu k osvědčení v trvání dvou let. Odvolací soud přihlédl k tomu, že obžalovaný je již dlouhodobě postaven mimo službu, nemůže pracovat na pracovišti, kde k trestné činnosti došlo a vzhledem ke změně zákonných poměrů s přihlédnutím k odsouzení se nemůže ani do státní služby vrátit. Přihlédl poté k určitému časovému odstupu a dospěl k závěru, že takovýto výchovný postih u obžalovaného V. postačí, kdy nepřehlédl jeho podřízenou pozici ve vztahu k obžalovanému K.. Uložení trestu zákazu činnosti se jeví odvolacímu soudu nad míru přísným, když ve své podstatě jmenovaný již činnost, kterou vykonával, vykonávat nemůže a nevykonává. Pokud jde o otázku náhrady škody, byla tato již výše rozebrána.

Ze všech těchto důvodů tedy odvolací soud uzavřel, že je třeba razantně odlišit vinu i trest obou obžalovaných a v tomto smyslu odvolacím námitkám obžalovaného PaedDr. M. V. vyhověl, byť ne v celém rozsahu, jak tento požadoval.

Odvolací námitky obžalovaného J. K. byly však shledány důvodnými toliko v nepatrné části stran uložení trestu, který byl modifikován s poukazem na časový odstup od trestné činnosti pachatele.

Odvolací námitky jmenovaného, jak je patrné ze shora uvedeného, jsou širokého rozsahu, nicméně stran viny obžalovaného se jeví naprosto nedůvodnými. Při zrušení napadeného rozsudku a jeho změně se zdůrazněním markantnější účasti obžalovaného K. na trestné činnosti vzhledem k submisivnímu postavení obžalovaného V. je poté třeba uvést následující:

Pokud jde o rozebrání odvolacích námitek obžalovaného K., je třeba poukázat na to, že odvolací námitky obžalovaného K., rovněž tak jako u obžalovaného V., v podstatě kopírují obhajobu obžalovaného, v mnohém se shodují s odvolacími námitkami obžalovaného V.. Je však třeba uvést, že oba obžalovaní formulovali své odvolací námitky jakoby za obě osoby a nesnažili se rozlišit subjektivní odpovědnost jednotlivé osoby, i když bylo zřejmé, že zde existoval mezi obžalovanými vztah nadřízenosti a podřízenosti.

Městský soud v Praze neshledal odvolací námitky obžalovaného J. K. důvodnými. Neztotožňuje se se závěrem odvolatele, že odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně je naprostou fabulací, neboť odvolací soud sám na základě řádně provedených důkazů dospěl k závěru naprosto totožnému, toliko s akcentací zavinění obžalovaného J. K..

V žádném případě se neztotožňuje s odvolací námitkou obžalovaného v tom směru, že v jeho jednání není možno dovést přímý úmysl a nestandardní chování. Ačkoliv se nepodařilo jednoznačně zjistit, jakým způsobem byla žádost o dotaci od EMA o.s. na Ministerstvo sportu, tělovýchovy a mládeže doručena, z okruhu zjištěných důkazů, z výpovědi obžalovaného V., svědkyně Ž. se jednoznačně podává, že s touto od počátku

nakládal právě obžalovaný K., který v tomto smyslu potažmo oslovil jak svědkyni Ž., tak i obžalovaného V.. Následně nakládal (disponoval) i s pozměněnými stanovami (EMA o.s.), které obžalovaný V. přímo u něho viděl, a které se později již ve spise prověřovaném NKÚ nevyskytovaly. To, že bylo možné žádost o dotaci doručit na ministerstvo jakýmkoliv způsobem, vyplynulo i z výpovědí svědků, pracovníků ministerstva, kdy mohla být doručena poštou, donesena osobně či podobně, kdy vzhledem k ne zcela přesné evidenci těchto žádostí a v té době ne zcela jisté funkčnosti elektronické evidence, přesné datum doručení nebylo možno jednoznačně dovodit. Odvolací námitku obžalovaného v tom smyslu, že soud prvního stupně dovodil, že to byl právě on, kdo měl jednat se zástupci EMA již před podáním této žádosti, se nepodařilo jednoznačně prokázat ani vyloučit. Sám obžalovaný K. se nikdy nevyjádřil přesně k tomu, jakým způsobem se předmětná žádost dostala do jeho rukou. Obžalovaný V. však opakovaně uvedl, že při posledním projednávání mimořádných záležitostí (do kterých patřily i žádosti dodané po termínu původně stanoveném k podávání žádostí o dotace), tato žádost byla předána ze strany spoluobžalovaného K. a ten ji poté postoupil referentce Ž. ke zpracování. Již soud prvního stupně naprosto správně zdůraznil, že co se týče evidence těchto žádostí jednak v řádném termínu a jednak mimořádných, všichni pracovníci ministerstva popisovali toto rozlišně, avšak možnost doručení této žádosti jakýmkoliv způsobem nikdo nevysvětlil. I soud odvolací se v tomto smyslu ztotožnil s úvahami soudu prvního stupně, které odvolatel ve svém odvolání zcela nedůvodně napadá, že žádost o.s. EMA měla poněkud nadstandardní způsob vývoje. S tímto souvisí nepochybně i žádost této o.s. EMA o záštitu ze dne 15.6.2012. Následně 17.7.2012, kdy žádost sama byla doručena nejpozději nebo nejdříve dne 30.8.2012 na ministerstvo je faktem, že svědek M. S. nevyověděl nikdy jednoznačně, zda on sám navázal nějaký kontakt s obžalovaným K. a s jakými osobami se stýkal na Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy. Odvolací námitka J. K. že poté, kdy se mu předmětná žádost a přílohy dostaly do ruky, postupoval zcela standardním a nijak nevybočujícím způsobem, nemůže obstát. Jednoznačná snaha obžalovaného přenést odpovědnost na spoluobžalovaného V., potažmo Bc. J. Ž. je zřejmá z celého jeho jednání. Odvolací soud neuvěřil ani odvolacím námitkám a tvrzením obžalovaného K. v tom smyslu, že to skutečně nebyl on, kdo by měl rozhodnout o vyřazení předmětné žádosti, vzhledem k nesplnění podmínek pro udělení dotace. S argumentací, že to nebyl on, kdo by žádost o dotaci formálně přezkoumával a ani ji přezkoumávat neměl a ani neměl rozhodovat o případném vyřazení žádosti o dotaci, a to s odkazem na organizační řád, který je založen v trestním spise se nelze ztotožnit. Tato odvolací námitka působí poněkud absurdně, neboť v případě, že by nadřízený zjistil nad rámec zjištění referenta, že žádost opravdu nesplňuje náležitosti, poté nemohl k takovéto situaci lhostejně přihlížet. Vyznívá pak naprosto absurdně, aby při žádosti o dotaci občanského sdružení, které nesplňovalo základní náležitost příslušného programu, tedy vztah ke sportu, kdy chyběl tento rozsah činnosti ve stanovách, došlo k takové úpravě, že se stanovy účelově opravily a tento bod se do stanov zařadil. Takovéto odvolací námitky obžalovaného vzbuzují jen dojem, že by o takovouto účelovou dotaci v podstatě mohl požádat kdokoliv a účelově si poté změnit podmínky a rozsah činnosti na základě požadavků ministerstva, a to až následně jen z toho důvodu, aby byl schopen předmětnou dotaci získat. Poukazuje-li odvolatel na tzv. změnové řízení ke dni 20.11.2012 část šest, nelze v této souvislosti v žádném případě akceptovat jeho odvolací námitku, že žádost EMA o.s. nevybočovala z běžného seznamu žadatelů. Podepsal-li obžalovaný K. dokument označený jako souhrnný záznam o provedení předběžné řídicí kontroly před přijetím závazku č. 15558/12-16 dne 29.11.2012, deklaroval tím nesporně svoji vědomost o obsahu tohoto dokumentu. Odvolací námitka spočívající v tom, že tímto podpisem fakticky nestvrdil to, že se individuálně zabýval a posoudil každou žádost o dotaci nebo její navýšení v tomto smyslu nemůže obstát, zvláště při individuální reakci na žádost o tuto konkrétní dotaci ze strany obžalovaného J. K.. Při takovéto úvaze by jeho činnost na

ministerstvu v tak vysoké funkci byla naprosto zbytečná. Rovněž tak nemůže obstát odvolací námitka obžalovaného týkající se poskytnutí záštity projektu EMA v srpnu 2012 s tím, že to byl právě obžalovaný, kdo po vyslovení pochybnosti o zaměření činnosti sdružení požádal spoluobžalovaného V., resp. potažmo svědkyni Ž. o prověření této skutečnosti. V tomto smyslu opětovně vyznívá naprosto absurdně změna stanov předložená ministerstvu ze strany tohoto občanského sdružení naprosto účelově, bez ohledu na namítanou skutečnost, že podle tehdy platných právních předpisů změna stanov platila již projednáním a schválením v samotném občanském sdružení a její následná evidence na Ministerstvu vnitra, které evidovalo občanská sdružení, byla pouze deklaratorním faktem. Odvolací námitka obžalovaného K., že v době, kdy bylo patrné, že tento rozsah činnosti ve stanovách občanského sdružení chybí, již věděl o doplnění stanov sdružení EMA, které pak také skutečně měl k dispozici, svědčí jednoznačně o jeho nadstandardním přístupu k této konkrétní žádosti o dotaci a jeho zájmu o poskytnutí dotace tomuto občanskému sdružení „stůj co stůj“. Nemůže pak obstát námitka obžalovaného, že nedal svědkyni pokyn, aby připravila rozhodnutí o udělení dotace, a že z jeho strany šlo pouze v podstatě o nezávazné vyjádření, které si svědkyně sama interpretovala v tom smyslu, aby dotaci zpracovala na žádost resp. odpovědnost obžalovaného K..

Dále nemohou obstát ani odvolací námitky obžalovaného K. stran tvrzených nedostatků žádosti EMA. Odvolatel se vyjadřuje k otázce celorepublikové působnosti předmětného občanského sdružení, resp. nedořešené otázky v tomto smyslu, avšak tato odvolací námitka nemůže obstát s odkazem na vyjádření odvolacího soudu již k odvolání obžalovaného V.. Závěr odvolatele, že žadatelé o dotaci odpovídají za obsah žádosti sami, se jeví v tomto ohledu naprosto nepřiléhavý, neboť poté by nemusela probíhat žádná kontrola obsahu těchto žádostí na předmětném ministerstvu. Je přece nepochybné, že žadatelé nemají ve svých žádostech uvádět nepravdy, avšak bylo právě úkolem pracovníků ministerstva prověřovat, zda údaje, které uvádějí, jsou pravdivé a mohou vést k rozhodnutí o přidělení dotace. Je totiž jednoznačné, že sankcí vůči nesprávným nebo neúplným údajům sděleným žadatelem je právě vyřazení tohoto žadatele z dalšího postupu ke konečnému získání dotace a nikoliv naprostá jednoznačná a cílená pomoc tomuto dotaci získat za každou cenu.

Ani poukaz odvolatele na to, že dokumenty upravující přidělování dotací byly zjevně inkonzistentní, nemůže nikterak odvolatele vyvinít, neboť pouhá logická úvaha soudu vede k jednoznačnému závěru, že nesplňuje-li žadatel podmínky, je nezbytné jeho žádost z dalšího postupu vyřadit a základní podmínkou byla především sportovní činnost, která vůbec ve stanovách občanského sdružení EMA (nyní zapsaného spolku) v době podání žádosti absentovala. Z obsahu spisu se podává, že toto občanské sdružení nemělo stabilní členskou základnu, nemělo žádné příjmy ani výdaje a následně získanou dotaci použilo zcela nesprávným způsobem vedoucím k následnému trestnímu stíhání dalších osob.

V tomto smyslu nelze označit hodnocení jednotlivých důkazů za nesprávné, neboť základními důkazy jsou listinné důkazy. Dále je třeba hodnotit výpovědi obou spoluobžalovaných, výpověď svědkyně Ž., ale i svědka M. S., svědka L. S. a svědka J. P., popisující běžnou praxi na ministerstvu v souvislosti s přidělováním neinvestičních dotací. Proto odvolací námitky obžalovaného K. rozebírající fungování občanského sdružení EMA na území celé republiky či nikoliv v tomto smyslu nemohou obstát, kdy primárně bylo třeba řešit tu otázku, zda tato organizace jako taková vůbec měla náplň sportovní činnosti, jak již bylo shora uvedeno.

Odvolatel tak, jak již v průběhu své výpovědi před soudem I. stupně, ale i v přípravném řízení se snaží svoji odpovědnost přenést na své podřízené, zejména referentku Ž. a soud se nemůže ztotožnit s jeho tvrzeními o tom, že činnost občanského sdružení EMA byla pravidelná, organizovaná a měla být taková i do budoucna. Odvolatel opětovně ve svém odvolání rozebírá právní účinnost změněných stanov občanského sdružení EMA.

Nevysvětluje však dostatečně, proč to byl právě on, který měl o tomto postupu tehdy v souladu s ustanovením zák. č. 83/1990 Sb. jednoznačnou informaci, ani tu skutečnost, že změnu předmětných stanov u něho spoluobžalovaný V. viděl, což sám potvrdil ve své výpovědi. Snaha obžalovaného J. K. umocněná poskytnutím záštity k poskytnuté dotaci tomuto občanskému sdružení je naprosto nestandardní od samého počátku. Vyjadřuje-li se obžalovaný k nejednoznačné evidenci listin doručovaných na ministerstvo s tím, že k nedostatkům mohlo dojít i při doručení změněných stanov v souvislosti se změnou sídla občanského sdružení, popírá tím současně, resp. nemůže tím současně vysvětlit to, že to byl právě on, který měl změněnými stanovami disponovat. Zůstává totiž otázkou, proč tyto změněné stanovy při množství žádostí o dotace, na které se odvolává, byly doručeny právě jemu do jeho dispozice a proč v tomto smyslu se v tomto konkrétním případě tak angažoval, když žadatelů byl dostatek.

Pokud obžalovaný dospívá k názoru, že nebyla prokázána jeho forma subjektivní stránky k předmětnému přečinu podle § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) tr.zákoníku a zločinu podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) a f) tr.zákoníku, potud nemohou rovněž jeho odvolací námitky obstát. Na rozdíl od tvrzení obžalovaného je naprosto zřejmé, že se dozvěděl o nedostacích, které obsahovala žádost občanského sdružení EMA, a že jednal od počátku cíleně, aby tomuto občanskému sdružení, resp. jeho žádosti bylo vyhověno i za situace změny stanov tohoto občanského sdružení. Následně zaštitil předmětnou dotaci a v podstatě tedy jeho podřízení pracovníci, ať již spoluobžalovaný V. či svědkyně Ž. zpracovali podklady takovým způsobem, aby žádosti bylo vyhověno. Příčinná souvislost mezi prosazením poskytnutí dotace občanskému sdružení EMA a vyplacením předmětné dotace a následným vznikem škody je tedy naprosto zřejmá. Úmysl obžalovaného ve smyslu ustanovení § 220 tr.zákoníku je nesporný a pokud jde o přímý úmysl obžalovaného ve vztahu k ustanovení § 329 tr.zákoníku, lze ho rovněž jednoznačně dovodit, neboť zneužití pravomoci obžalovaného s úmyslem způsobit škodu ministerstvu, je v tomto případě naprosto jednoznačné.

Nelze pominout a bagatelizovat vyjádření, které obžalovaný učinil vůči svědkyni Bc. J. Ž., a které potažmo akceptoval i spoluobžalovaný V., nelze akceptovat tvrzení obžalovaného, že Bc. Ž. přisoudila tomuto jeho sdělení generální význam, ačkoliv tomu tak ve skutečnosti nebylo.

V tomto smyslu pak nelze akceptovat návrh obžalovaného K. na zproštění obžaloby, event. posouzení jeho jednání v nedbalostní formě, bez uplatnění následků spočívajících v povinnosti k náhradě škody.

Ze všech těchto důvodů tedy dospěl odvolací soud k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného K. ve smyslu ustanovení § 220 odst. 1, 2 písm. a), b) tr.zákoníku, spáchaného ve spolupachatelství a ve smyslu ustanovení § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) tr.zákoníku, kde spolupachatelství v tomto smyslu neakceptoval, neboť dospěl k závěru, že právě činnost obžalovaného K. byla stěžejní při využití jeho zásadního vlivu na rozhodnutí o schválení požadované dotace, který vyplýval z jeho funkce náměstka ministra.

Z těchto všech důvodů tedy uznal Městský soud v Praze obžalovaného vinným oběma shora uvedenými skutky, kdy ve své podstatě převzal skutková zjištění soudu I. stupně i jeho logické úvahy a závěry s výjimkou míry zavinění jednotlivých zúčastněných osob. Za této situace tedy uznal obžalovaného J. K. vinným, jak shora uvedeno a při rozhodování o uložení trestu zmírnil vzhledem k časovému odstupu, rozsah doby podmíněně odloženého trestu z 5 let na 4 roky při zachování přiměřené povinnosti nahradit podle svých sil způsobenou škodu ve smyslu ustanovení § 82 odst. 2 tr.zákoníku a následně upřesnil trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu vedoucích funkcí ve veřejné správě, s nimiž je spojena správa nemovitého i movitého majetku ve smyslu ustanovení § 73 odst. 1, 3 tr.zákoníku. Rovněž však přihlédl k časovému odstupu od doby spáchání trestné činnosti a omezil tento zákaz

činnosti na dobu 4 let. V tomto smyslu bylo odvolání obžalovaného vyhověno, byť toliko z části.

Pokud však jde o náhradu škody, v tomto smyslu shledal odvolací soud jednoznačně příčinnou souvislost mezi jednáním obžalovaného a následkem tedy vznikem škody ve výši 4.500.000,- Kč i s přihlédnutím k té skutečnosti, že konečné nezákonné čerpání této částky bylo provedeno samotným občanským sdružením EMA, nyní zapsaným spolkem, a to i s odkazem na současné trestní stíhání L. S. a J. P., ačkoliv je třeba vycházet ze zásady presumpce nevinny i ve vztahu k těmto osobám.

Toto odlišné posouzení rozsahu trestní odpovědnosti obžalovaných, tak i výše uložených trestů má dle odvolacího soudu jednoznačně zdůraznit jednak stav podřízenosti a nadřízenosti mezi spoluobžalovanými a dominantní úlohu obžalovaného J. K. v dané trestní věci a jednak časový odstup od doby jednání.

Ze všech těchto důvodů tedy bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný. Proti tomuto rozhodnutí **lze podat dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněných, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl **v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí**, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu.

V Praze dne 15.3.2017

JUDr. Hana Hubáčková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Eva Klímová